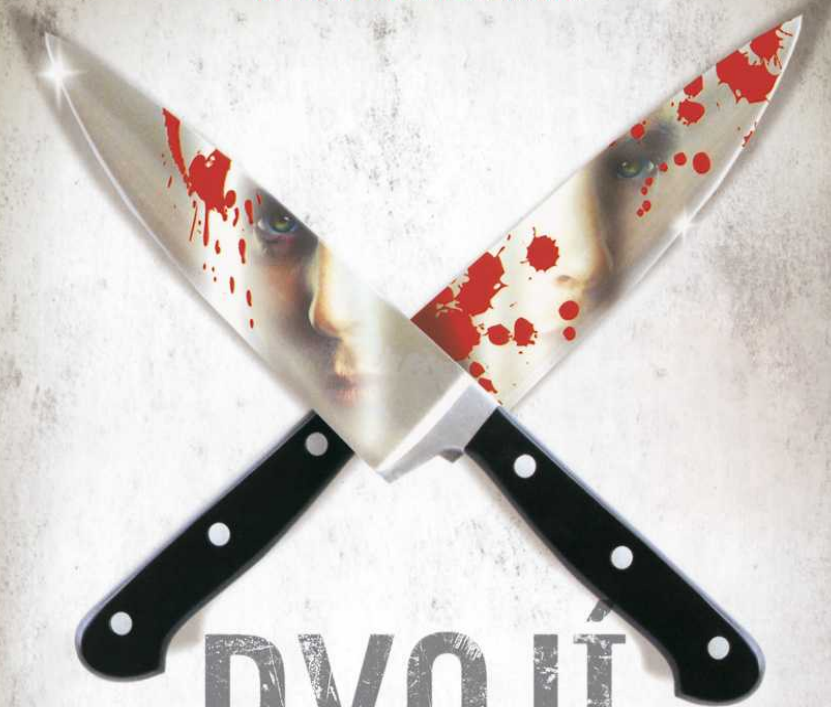

DĚSIVÉ A ZÁBAVNÉ DOBRODRUŽSTVÍ
TEMNÉHO OBRÁNCE ZÁKONA

DVOJÍ
DEXTER

JEFF
LINDSAY

DVOJÍ DEXTER

**JEFF
LINDSAY
DVOJÍ
DEXTER**

Přeložil Zdeněk Hofmann

Vydáno nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Jeff Lindsay

All rights reserved.

Z anglického originálu *Double Dexter*

(First published by Doubleday, New York, 2011)

přeložil © 2012 Zdeněk Hofmann

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807617331

Pro Hilary, jako vždy

PODĚKOVÁNÍ

Obzvláště rád bych poděkoval Samantě Steinbergové, jedné z nejlepších forenzních umělkyň v zemi a autorce *Katalogu identifikace tváří* a *Katalogu etnik*, která můj rukopis zkontrolovala po odborné stránce.

A jako vždy si zvláštní díky zaslouží Méd'a, Pookie a Tink, kteří mi stále připomínají, proč se vlastně namáhám.

KAPITOLA I

OVŠEMŽE JSOU NA OBLOZE MRAKY. ROZTÁHLY SE PO NÍ a zakryly pulzující nafouklý měsíc, který si za nimi nedočkavě odkašlává. Zbyla po něm pomalu se pohybující skvrnka světla – ale veškerá případná záře je skrytá, neviditelná za mraky, které se válejí nízko a přetékaají deštěm. Již brzy se rozevrou a vychrlí hustou letní přeháňku, již hodně brzy, protože i ony jsou plné toho, co musí ven, plné až k prasknutí, musí se hodně držet, aby nevypustily povodeň, která stejně musí přijít, naprosto jistě a hodně brzy.

Brzy – ale ne teď, ještě ne. Musí také čekat a nadýmat se napětím toho, co v nich roste, skutečným a oslepujícím proudem, jenž se vyřine, který prostě *musí* přijít, až nastane čas, kdy už není jiná možnost a přijde pravá chvíle, až vyková skutečnou a nutnou kostru onoho *ted'* –

Ten čas však ještě nenastal, ještě ne. A tak se mraky chmuří a kupí a čekají, nechávají Nutkání bobtnat a spolu s ním roste i jejich napětí. Stane se to brzy; musí to být brzy. Již každým okamžikem temné a tiché mraky rozdrtí klid noci nesnesitelně jasnou všemohoucností své síly a roztrhají temnotu na zářící střepy – pak a jedině pak se dostaví úleva. Mračna se rozestoupí a veškeré napětí, zadržující všechnu tu tíhu, vyrazí ven v čiré slasti uvolnění, vyprští jásavé štěstí a zalije zemi jako požehnaný dar úlevy a osvobození.

Ta chvíle je blízko, tak mučivě na dosah – ještě však nenastala. A tak mraky čekají na správný okamžik, tmavnou, dál se nalévají a těžknou stínem, až dokud už nebude zbylí a konečně vypustí svůj obsah.

A co zde dole v neproniknutelné noci? Tady na zemi, v tušové tůni

stínu vytvořeného nevrle nedočkavými mračny zakrývajícími měsíc a pohlcujícími oblohu? Copak to může být, ano, tady, co se tu pod zmizelou oblohou ve tmě plíží nocí tak natlakované, připravené a čekající stejně jako mraky nad tím? Ať je tato temná bytost cokoli, čeká, číhá, bdělá a napružená, vyhlíží přesný okamžik, aby udělala to, po čem touží, co musí udělat a co vždy dělala. A onen okamžik se příkrádá blíž po drobných myších krůčcích, jako by i on tušil, co musí přijít, a děsil se toho; cítí hrůzu mučivého okamžiku pravdy, jenž se dokonce i teď plíží stále blíž a blíž – až je přímo za vámi, hledí vám na šíji a téměř ochutnává horký tepot křehkých žil a myslí si *Ted*.

Vtom drtivý zášleh blesku roztrástil temnotu noci a odhalil velkého, změkčile vyhlížejícího muže, jak peláší ulicí, jako by také cítil v zádech dravčí dech. Zaburácel hrom a znovu zasvítil blesk, postava se blíží, přehazuje z ruky do ruky notebook a plátěnou tašku, když se snaží nahmatat v kapse klíče, a znovu se noří do tmy, když blesk uhasíná. Další oslepující záblesk; muž je nyní velmi blízko, svírá pevně své věci a zvedá ruku s klíčky od auta. Vzápětí mizí v temnotě. Náhle se rozhostí ticho, naprostý klid, jako by nikdo nikde nedýchal, a dokonce i temnota zadržela dech –

A pak přijde náhlý poryv větru, poslední zadunění hromu a celý svět vykřikne *Ted*.

Ted.

A vše, co se musí stát této temné letní noci, propukne. Obloha se otevře a vypustí své břemeno, svět znovu začne dýchat a zde, v čerstvě zvlhlé tmě se i ostatní napětí uvolňují a rozvíjejí, velice pomalu a opatrně, natahují ohebné ostré úponky k tápající směšné postavě, která se pokouší v náhlém přívalu deště odemknout auto. Jeho dveře se otevírají, postava odhazuje notebook a aktovku na sedadlo a pak ten rozměklý a těstovitý muž vklouzne za volant, zabouchne dveře a zhluboka si oddechne, jak si otírá vodu z obličeje. A usměje se, takový malý triumf, v poslední době je to jeho častý výraz. Steve Valentine je totiž šťastný muž; věci se teď vyvíjejí podle jeho přání a myslí si, že tomu tak bude dnes v noci znovu. Život Steva Valentina je naprosto skvělý.

A také právě končí.

Steve Valentine je klaun. Ne šášek, ne veselá karikatura nemotorné normality. Je skutečný klaun, který se objevuje v reklamách v místních novinách a dává se najímat na dětské večírky. Naneštěstí není jeho životním cílem nevinný a šťastný dětský smích, jeho zručnost se mu jaksi vymkla z rukou. Už dvakrát ho zatkli a zase museli propustit, když si na něj rodiče stěžovali na policii, že přece není třeba zavírat se s dítětem do temné místnosti, když mu chcete ukázat zvířátka z balonků.

Dvakrát ho nechali jít pro nedostatek důkazů a Valentine se z toho poučil; od té chvíle si na něj už nikdo nestěžoval – a jak by také mohl? Ale děti bavit nepřestal, to rozhodně ne. Leopard nezmění své skvrny a ani Valentine se nezměnil. Jen se stal prohnanějším a temnějším tak jako poraněná šelma. Pustil se do hry s mnohem trvalejšími následky a měl za to, že našel způsob, jak hrát a nemuset za to platit.

Jenže se mylil.

Dnes v noci zaplatí do posledního centu.

Valentine bydlí ve zchátralém činžovním domě na severní straně letiště Opa-locka. Budova vypadá přinejmenším padesát let stará. Před ní parkují opuštěné vraky aut, některé vypálené. Dům se mírně otřásá, když nad ním přelétávají trysková letadla, která buď přistávají, anebo startují, a ten zvuk přerušuje neustálý hluk aut z blízké dálnice.

Valentinův byt, číslo jedenáct, se nachází v prvním patře a je z něj výborný výhled na zpustlý plácek se zarostlým hřištěm, křivou skluzavkou a basketbalovým košem bez sítě. Valentine si na balkon postavil otlučené zahradní křeslo a umístil ho tak, že vidí přímo na hřiště. Může v něm sedat, popíjet pivo, dívat se, jak si děti hrají, a nechat se unášet šťastnými představami, jak si s nimi bude hrát on.

Což dělal. Pohrál si podle toho, co víme, přinejmenším se třemi mladými chlapci a nejspíš jich bylo víc. Za poslední rok a půl vytáhli třikrát z blízkého plavebního kanálu malá těla. Někdo je sexuálně zneužil a pak uškrtil. Všichni ti hoši pocházeli ze sousedství, což znamená, že jejich rodiče byli chudí a nejspíš pobývali v zemi ilegálně. To znamená, že i když jejich děti zmizely, pravděpodobně nešli na policii – což činilo z takových dětí dokonalé cíle pro Valentina. Stalo se to nejméně třikrát, a policie stále nemá žádnou stopu.

Ale my ano. Máme víc než jen stopu. My to *víme*. Steve Valentine ty chlapce pozoroval, jak si hrají na hřišti, a pak je sledoval do šera a naučil je svou konečnou hru; potom je strčil do kalné vody kanálu plné odpadků. Nato se uspokojený vrátil do svého vetchého křesla, otevřel si plechovku piva a vyhlížel si na hřišti nového malého přítele.

Valentine si myslel, jak není chytrý. Myslel si, že se dokonale naučil svou roli a našel si lepší způsob, jak uskutečňovat své sny a zabydlet se v alternativním životním stylu, a že neexistuje nikdo dost chytrý, aby ho chytil a zastavil. A až doted' měl pravdu.

Až do dnešní noci.

Valentine nebyl doma, když přišli policisté vyšetřovat smrt těch tří hochů, a nešlo jen o pouhé štěstí. Šlo o součást jeho vychytralosti dravce; měl skener na odposlouchávání policejních hlášení. Věděl, když byli někde poblíž. A to se nestávalo často. Policie jen nerada zajíždí do takových míst, dočká se tam nanejvýš nepřátelské lhostejnosti. A právě proto tam Valentine bydlí. A když tam náhodou přece jen přijeli, věděl o tom.

Policie přijela, když musela, a dělala to, pokud Někdo zavolal na 911 a nahlásil potyčku, která skončila, jako když utne, výkřikem hrůzy a následovalo ticho, to pak přijela opravdu rychle.

A když Valentine uslyšel na svém skeneru, že policie jede na jeho adresu, do jeho bytu, pochopitelně se přemístil někam jinam, než dorazila. Vzal si s sebou i veškeré materiály, které souvisely s jeho koníčkem – a určitě nějaké měl, vždycky je mají –, seběhl dolů po schodech a do tmy ke svému autu s tím, že dokáže ujet a zmizet, dokud mu rádio neoznámí, že se situace zase uklidnila.

Nenapadlo ho, že by se Někdo obtěžoval podívat se do registru vozů a zjistil, že mu patří světle modrý, dvanáct let starý Chevrolet Blazer s nápisem ZVOL ŽIVOT! na floridské značce a magnetickým štítkem na dveřích hlásajícím KLAUN BŘICHÁČ. A nenapadlo ho, že by na něj Někdo mohl číhat ostražitě skrčený ve stínu na zadním sedadle jeho auta.

V obou případech se mylil. Někdo věděl o jeho autě a Něco čekalo tiše skrčené na podlaze zadního sedadla staré chevroletky, čekalo, zatímco si Valentine otíral obličej a na tváři mu pohrával potutelný

triumfální úsměv, a pak konečně – *konečně* – zasunul klíček do zapalování a nastartoval.

A jak se vůz probudil k životu, nastal Okamžik, náhle a *konečně*, a Něco zařvalo, vztyčilo se z temnoty, oslepující rychlostí mu přehodilo kolem těstovitého krku nylonový rybářský vlasec testovaný na dvacet kilogramů a pevně ho utáhlo, než stačil říct víc než „Chrrr-!“ a Valentine začal mávat rukama tak hloupým, chabým a ubohým způsobem, až Někdo ucítil, jak mu chladná opovržlivá síla proudí nylonovým vlascem do rukou, které ho svírají. Nyní z Valentiny tváře zmizel úsměv a usadil se pro změnu na našich; byli jsme za ním tak blízko, že jsme cítili jeho strach a slyšeli, jak se mu zděšeně rozbušilo srdce, cítili jsme, jak mu dochází dech, a bylo to dobré.

„Teď patříš nám,“ řekli jsme mu a náš Pánovitý Hlas ho zasáhl jako úder blesku, který současně šlehl venku a probodl temnotu. „Uděláš jen to, co řekneme, a uděláš to pouze tehdy, až to řekneme.“ A Valentine si myslel, že k tomu něco podotkne, a vydal slabé zakňučení, takže jsme přitáhli smyčku opravdu silně, jen na chvíli, aby věděl, že i jeho dech patří nám. V obličeji zfialověl a oči mu vylezly z důlků; zvedl ruce ke krku a prsty panicky pár vteřin tápaly po smyčce, až mu svět ztemněl a ruce sklouzly do klína, předklonil se dopředu a začal odpadávat, proto jsme smyčku trochu povolili, ještě pro něj bylo příliš brzy.

Trhl rameny a při nádechu ze sebe vydal sípavé zachrčení, jeden z nádechů, jejichž počet se mu rychle krátil, a protože ještě nevěděl, že je jich je tak málo, honem se nadechl ještě jednou, trochu snáz, a pak se narovnal a promrhal drahocenný vzduch tím, že zakrákal: „Co to k čertu znamená?“

Z nosu mu ukápl pramínek hlenu a jeho hlas zněl tak skřehotavě, chraplavě a nepříjemně, že jsme smyčku znovu přitáhli, tentokrát trochu citlivěji, jen aby poznal, že nyní patří nám, a on poslušně zalapal po dechu, zašermoval rukama směrem ke krku a pak ztichl. „Nemluv,“ poručili jsme. „Jeď.“

Vzhlédl nahoru a pak do zpětného zrcátka a poprvé se jeho oči střetly s našima – jen s očima, které ho chladně a temně pozorovaly otvory v elegantní hedvábné masce, která nám zakrývala obličej. Na okamžik

ho napadlo, že něco řekne, a my mu jemně přitáhli smyčku, abychom mu připomněli, co a jak, a on změnil názor. Uhnul pohledem, zařadil rychlost a rozjel se.

Vedli jsme ho ostražitě na jih a tu a tam ho povzbuzovali krátkým přitáhnutím smyčky, jen aby si vštípil, že ani dýchání není samozřejmost a nenadechne se, dokud neřekneme, a většinu cesty se choval slušně. Jen jednou, když zastavil na semaforech, podíval se do zrcátka dozadu na nás, odkašlal si a řekl: „Co chcete – kam jedeme?“ a my jsme mu přitáhli uzdu, tentokrát hodně silně a nadlouho, až mu svět zčernal.

„Jedeme tam, kam ti řekneme,“ pronesli jsme. „Řid' a nemluv a možná budeš žít o trochu déle.“ A to stačilo, aby se opět choval slušně, protože ještě nevěděl, že brzy, velice brzy už nebude chtít žít o trochu déle, jelikož zjistí, že žít je nadmíru bolestivá věc.

Opatrně jsme ho navigovali bočními ulicemi do oblasti zpustlých novějších domů. Mnoho z nich bylo prázdných, propadlých v exekuci, a jeden z nich jsme vybrali a připravili a teď jsme tam Valentina navedli tichou uličkou pod rozbitou pouliční lampou, do otevřené garáže ve starém stylu připojené k domu, a nechali jsme ho zaparkovat až vzadu, kam nebylo z ulice vidět, a vypnout motor.

Dlouho jsme nedělali nic, jen svírali smyčku a naslouchali noci. Potlačili jsme vzrůstající se vrnění měsíční hudby a tiché svůdné šustění vnitřních křídel toužících se roztáhnout a vynést nás až k nebi, protože jsme museli být nanejvýš opatrní. Pátrali jsme po zvuku, který by narušil naši noc Nutkání. Naslouchali jsme a slyšeli jen šumění deště a větru, šplouchání v okapu svádějícím vodu ze střechy garáže a skřípání větví, jak do nich narážela letní bouřka, a nic víc.

Rozhlédli jsme se: Dům napravo, jediný, ze kterého bylo vidět do garáže, byl temný. Opuštěný stejně jako ten, kde jsme zaparkovali; ujistili jsme se, že v něm nikdo není, pak jsme tiše zapátrali podél ulice, naslouchali, opatrně ochutnávali vlhký teplý vzduch, jestli snad neucítíme něco, co není ani vidět, ani slyšet – a nic jsme nenalezli. Nadechli jsme se, zhluboka si naplnili plíce chutí a vůní této zázračné noci a hrůzně nádherných věcí, které spolu brzy vykonáme, jen my a klaun Břicháč.

A pak si Valentine odkašlal, opravdu se snažil udělat to potichu,

nenápadně, a zkusil se zbavit prudké a ostré bolesti z vlasce kolem krku a nějak najít smysl v té nemožné věci, která se děje jeho drahému a zá- zračnému Já – a ten zvuk potěšil naše uši jako zoufalé cvakání tisíců zubů a přitáhli jsme prudce smyčku, dost silně, aby prořízla kůži, dost silně, aby z něj navždy vyhnala byť i jen pomyslení vydat ještě někdy nějaký zvuk, a on se znovu zaklonil na sedadle a chabě zatápal po hrdle a v příští vteřině se zhroutil do ticha s očima téměř vylezlými z důlků. Rychle jsme vystoupili z auta, otevřeli dveře a vytáhli ho na kolena do stínu přístřešku v koutě garáže.

„A teď rychle,“ pronesli jsme. Povolili jsme trochu smyčku a on k nám vzhlédl s výrazem, který říkal, že sám pojem *rychle* mu jednou provždy vymizel z mysli, a viděli jsme, jak se mu v očích rodí toto nové a nádherné poznání; přitáhli jsme smyčku, ale jen natolik, aby mu došlo, že je to pravda, a on vstal z kleku a vklopýtal před námi zadními dveřmi se žaluziemi do temnoty prázdného domu. Nyní jsme ho měli v jeho novém domově: posledním místě, které za svého života pozná.

Odvedli jsme ho do kuchyně a nechali ho tam stát několik vteřin v tichu, drželi jsme se hned za ním s neklidnou rukou na jeho oprátce; sevřel pěsti, pak roztáhl prsty a znovu si odkašlal. „Prosím,“ zachraplal zlomeným hlasem, který ho již předešel do smrti.

„Ano,“ ujistili jsme ho s mrazivou trpělivostí balancující na kraji divokého útesu slasti – a možná si pomyslel, že v našem klidném tónu zaslechl záblesk naděje, protože potřásl hlavou, jen trochu, jako by mohl přesvědčit příliv, aby se stáhl.

„Proč,“ zasípěl. „Je to, je to jen... proč?“

Přitáhli jsme mu smyčku velice silně a sledovali, jak mu došel dech a v obličejí fialové, až klesl znovu na kolena, a těsně před tím, než ztratil vědomí, jsme vlasce povolili, jen trochu, aby se mu zpustošeným hrdlem do plic dostal malý doušek vzduchu a on opět otevřel oči, a pak jsme mu to řekli, plnou a radostnou pravdu. „Protože,“ pronesli jsme. A vzápětí jsme smyčku přitáhli, pevněji, velice pevně, a s uspokojením sledovali, jak sklouzává po dlouhém svahu do bezdechého spánku a padá přímo na zfialovělý obličej.

Nyní jsme pracovali rychle, abychom připravili všechno předtím, než

se probeře a něco pokazí. Přinesli jsme z auta malou tašku s hračkami a nářadím a také aktovku, kterou upustil na sedadlo, se vším jsme se kvapně vrátili do kuchyně. Již zakrátko byl Valentine přivázaný na pultu, šaty měl rozřezané a vyslečené a v ústech roubík, okolo něj jsme rozmístili roztomilé fotografie, které jsme našli v jeho tašce, snímky hochů, jak si hrají, na několika se smějí na klauna, na jiných drží míč nebo sjíždějí po skluzavce. A na třech z nich, pečlivě umístěných tak, že je prostě *musel* uvidět, tři prosté portréty malých hochů vystřižené z novin, se zprávou, že je našli mrtvé v plavebním kanálu.

A sotva jsme všechno náležitě připravili, přesně jak to má být, Valentine otevřel oči. Chvíli ležel klidně, nejspíš cítil na holé kůži teplý vzduch a uvědomil si, že mu nepoddajná izolační páska znemožňuje každý pohyb, a nejspíš se i divil, proč to všechno. Pak si vzpomněl, vytřeštil oči a pokusil se hned o několik nemožných věcí najednou, jako třeba přetřhnout izolepu, zhluboka se nadechnout anebo vykřiknout pečlivě zalepenými ústy tak nahlas, aby ho každý ve zbylé části světa uslyšel. Ale nic z toho nezvládl a nikdy ani nezvládne, už ne. Neboť Valentine již může udělat jen jednu maličkou, bezvýznamnou, nesmyslnou, nádhernou a nutnou věc; za chvíli to začne, *už teď*, ať se sebevíc pokouší o jakýkoli odpor.

„Jen klid,“ řekli jsme a položili mu ruku v rukavici na holý, chvějící se hrudník. „Brzy bude po všem.“ A mysleli jsme to doslova, bude po *úplně* všem, po dýchání, mrkání, chlípných pohledech a pochechtávání, po všech narozeninových party, zvířátkách z balonků, už ani jeden lačný výlet temnotou v patách malému a bezmocnému hošíkovi – vše skončí, navždy a už brzy.

Poplácali jsme ho po hrudi. „Ale ne zas tak brzy,“ opravili jsme se a mrazivá slast této prosté pravdy nás zaplavila, až vyprýštila z očí a on ji uviděl a možná to už věděl, ale možná i dál cítil hloupou a absurdní naději. Ale jak se opět zhroutil na stole v pevném a nevyprostitelném sevření pásky a stále silnějšího Nutkání této závrať vyvolávající noci, báječná hudba Temného tance nás začala pohlcovat a my se pustili do práce; Valentinova naděje vzápětí naprosto vzala za své, když se počala uskutečňovat ta věc v jeho životě, která mu ještě zbývala.

A začala pomalu – ne váhavě, ne nejistě, vůbec ne, ale pomalu, aby dlouho vydržela. Zvolna jsme prováděli a užívali si každý pečlivě naplánovaný, nacvičený a dlouhou praxí dokonale zvládnutý krok a vedli jsme klauna *pomaličku* k bodu konečného porozumění: k jasnému a prostému pochopení toho, jak to skončí, tady, teď, dnes v noci. *Pomaličku* jsme mu malovali realistický portrét toho, jak to musí být, rozmáchlými a výraznými tahy, abychom mu ukázali, že ho nečeká nic dalšího. Toto byl jeho úplně poslední kousek a tady, teď, dnes v noci pomalu, opatrně, pečlivě, plátek po plátku a kousek po kousku platil mýtné šťastnému strážci brány s lesklou čepelí a pomaličku procházel posledním obloukem do nekonečné temnoty, kam už brzy bude nanejvýš ochotný, a dokonce i velmi dychtivý vstoupit, protože už pozná, že je to jediná cesta, kterou se může zbavit bolesti. Ale nyní ne, ještě ne, ne tak brzy; nejdřív jsme ho tam museli dovést, dostat ho k bodu bez návratu a ještě dál tam, kde mu bude naprosto jasné, že dospěl na sám okraj a už se nikdy nevrátí zpět. Musí to spatřit, pochopit, vstřebat a přijmout jako správné, nutné a nezměnitelné; a je naším posvátným posláním ho tam dovést a pak ukázat zpět ke krajní hranici všeho a říct: *Vidíš? Teď jsi zde. Překročil jsi ji a nyní všechno skončí.*

A tak jsme pracovali dál, stále hlasitěji nás oblévala hudba a měsíc nahlížející trhlinou v mracích, spokojeně se pochechtávající nad tou podívanou, a Valentin byl velice vstřícný. Zmítal se, syčel a vydával dušené kňučení při pohledu, že se mu děje to, co již nemůže být odčiněno, a že se to děje tak důkladně, aby zmizel *on*, Steve Valentine, klaun Břicháč, směšný šťastný muž s nalíčeným obličejem, který vášnivě z celého srdce miluje chlapce, miluje je hodně, často a velice nevhodným způsobem. *On*, Steve Valentine, klaun dětských večírků, který dokáže během jediné temné hodiny provést dítě po celém kouzelném oblouku duhy života, celou cestu od štěstí a úžasu až k závěrečné agonii beznadějně vyhasínajícího zraku a špinavé vodě plavebního kanálu. Steve Valentine, jenž byl vždy příliš chytrý, než aby ho někdo mohl zastavit nebo mu před soudem dokázat, co spáchal. Jenže teď nebyl před soudem a už se před něj nikdy nedostane. Dnes leží na lavici Dexterova posledního soudu a my třímáme v rukou jeho rozsu-

dek; tam, kam jde, nejsou žádní justicií jmenovaní obhájci a neexistuje odvolání.

Těsně před tím, než kladívko soudce udeřilo naposledy, jsme se zarazili. Na rameni se nám usadil neodbytný ptáček prozpěvující ustarané: *Čířík čířík fíjú vé, musí to být skutečné.* Znali jsme tu písničku a věděli jsme, co znamená. Je to píseň Harryho kodexu a říká, že si musíme být jistí, nesmíme pochybovat, že jsme naložili správně se správným člověkem, a proto musí být skládanka úplná a můžeme dílo dokončit s pýchou a štěstím a cítit uspokojení z výsostného naplnění.

A tak na místě, kde se dech zpomaluje a je velmi obtížný pro to, co zůstalo z Valentina, a rozžihá se světlo konečného poznání v jeho rudých a oteklých očích, jsme se zarazili, sklonili k němu a otočili mu hlavu, aby uviděl fotografie, které jsme rozmístili kolem něj. Odrhli jsme mu konec pásky z úst a muselo to bolet, ale šlo jen o drobnost ve srovnání s tím, co už tak dlouho cítil, takže nevydal ani hlásku kromě pomalého syčení vzduchu unikajícího mu z plic.

„Vidíš je?“ zeptali jsme se, poplácali ho po povadle vlhké tváři a otočili mu hlavu, abychom se ujistili, že se na ně dívá. „Vidíš, cos spáchal?“

Podíval se a spatřil je a nezalepenou část obličeje zkroutil mdlý úsměv. „Ano,“ pronesl hlasem napůl zdušeným páskou a přiškrceným smyčkou, ale stále srozumitelným. Již ho opustila naděje a veškerá chuť k životu odumřela na patře, ale po chuťových pohárcích se mu rozlila prchavá teplá vzpomínka při pohledu na obrázky hochů, které zmarnil. „Byli... báječní...“ Oči mu bloudily po fotografiích a dlouhou dobu se na ně upíraly, pak se zavřely. „Báječní,“ zopakoval a to nám stačilo, nyní jsme k němu měli velice blízko.

„To ty také,“ ujistili jsme ho, znovu jsme mu zalepili ústa a pokračovali v práci, směřovali jsme vzhůru k zasloužené slasti, když naše ostrá symfonie stoupala k vrcholu po pokojně sílícím měsíčním svitu; ta hudba nás unášela výš a výš, až konečně pomalu, opatrně, šťastně dospěla k závěrečnému triumfálnímu akordu a uvolnila naměstnané napětí do teplé vlhké noci, úplně všechno. Veškerý vztek, nespokojenost, tenze, všechna nahromaděná nejistota a frustrace bezcílného každodenního života, které musíme snášet, jen abychom mohli uskutečnit

toto, celá banální nesmyslná přetvářka, jíž se snažíme splynout s tupým hovězím lidstvem – to všechno zmizelo, rozplynulo se na všechny strany do vstřícné temnoty – a s tím odpajdalo jako maskot, jako ucourané a zbité štěně i to, co ještě zůstalo ve zkažené a rozkuchané tělesné schránce Steva Valentina.

Sbohem, Břicháči.

KAPITOLA 2

UKLÍZELI JSME A CÍTILI, JAK SE NÁM TAK JAKO VŽDY DO KOSTÍ pomalu vkrádá spokojená únava, samolibá a ukojená lenost po dobře vykonané práci ve šťastnou noc Nutkání. Mraky se roztrhaly a odhalily veselý měsíční svit a my se cítili mnohem lépe; vždy se potom cítíme mnohem lépe.

A možná proto jsme nevěnovali noci okolo takovou pozornost, jakou bychom měli, obalovala nás kokonem uspokojení – neboť až teď jsme zaslechli zvuk, tiché a zděšené nadechnutí a vzápětí kradmé kroky, a než jsme stihli udělat víc, než se jen za nimi otočit, přešly v úprk k zadním dveřím setmělého domu a pak k nám dolehlo jejich bouchnutí. Mohli jsme se jen rozběhnout za ním a v tiché, vše pohlcující hrůze jsme hleděli skrz žaluzie na prosklených dveřích, jak se auto zaparkované u chodníku náhle probudilo k životu a vyrazilo do noci. Koncová světla zablikala – levé viselo v podivném úhlu – a zahlédli jsme jen, že jde o starou hondu neurčité tmavé barvy s velikou rezavou skvrnou na kufru připomínající kovové mateřské znaménko. A pak zmizela z dohledu a v břiše se nám usadil chladný a sžíravý uzel, jak se do nás vpálila nemožná a strašlivá pravda a za ní příval paniky jako hrůzně jasná krev z čerstvě otevřené rány...

Někdo nás viděl. Dlouhou děsivou minutu jsme jen vyhlíželi ze dveří, zmítání nekonečnou ozvěnou té nepředstavitelné myšlenky. *Někdo nás viděl.* Někdo vešel dovnitř, neslyšně a nepozorovaně a *viděl* nás, jací skutečně jsme, jak stojíme vyčerpaní a spokojení nad napůl zabalenými zbytky. A zcela jistě viděl dost, aby poznal podivné ostatky Valentina

i v tomto stavu, protože ať to byl kdokoli, propadl panice a zmizel jako blesk do noci, než jsme se vůbec stačili nadechnout. *Viděl* nás – mohl dokonce zahlédnout i můj obličej; v každém případě viděl dost, aby pochopil, na co se dívá, a uprchl do bezpečí – a nejspíš i zavolá policii. Možná ji volá právě teď, posílá hlídkové vozy, aby nás naložily a odvezly – ale my tam jen stáli, strnulí s otevřenou pusou, ze které kapaly sliny, a zírali za zmizelými koncovými světly auta, zamrzlí v idiotské nechápavosti jako dítě sledující známý animák přemluvený do cizího jazyka. *Viděl nás...* A to pomyšlení v nás konečně vyburcovalo hrůzu potřebnou k tomu, abychom se vytrhli z letargie, zařadili rychlost a rozhýbali se k posledním fázím úklidu; pak jsme vyrazili ze dveří s ještě teplými balíky toho, co jsme vyrobili během doted' slastné noci.

Jako zázrakem jsme se dostali z domu ven do noci a nezaslechli jsme zvuky pronásledování. Žádný varovný jekot sirén ani kvílení pneumatik nebo praskání ve vysílačkách neoznamovaly děsivé dopadení Dextera.

A když jsem konečně napjatě a ostražitě opustil nebezpečnou oblast, ta primitivní a hloupá myšlenka, která vše rozbíjela na kusy, se vrátila a kroužila kolem mě jako nekonečný příboj dorážející na skalnaté pobřeží.

Někdo nás viděl.

Zůstávala se mnou, když jsem se zbavoval zbytků – a jak by ne? Řídil jsem s jedním okem upřeným do zpětného zrcátka a čekal oslepující blikot modrého světla a krátké zahoukání sirény. Ale nic; dokonce ani když jsem se zbavil Valentinova auta a přesedl do svého, kterým jsem opatrně odjel domů. Vůbec nic. Nechali mě na pokoji, úplně, stíhali mě jen démoni mé vlastní představivosti. Zdálo se to nemožné – někdo mě *viděl* při hře, tak jasně, jak jen je možné něco vidět. Díval se na pečlivě naporcované kusy Valentina a na blaženě utahaného řezníka stojícího nad nimi a nevyvodil z této diferenciální rovnice nabízející se řešení – $A + B$ rovná se místenka na elektrické křeslo pro Dextera – utekl i s řešením do naprostého bezpečí a pohodlí; ale proč tedy nezavolal policii?

Nedávalo to smysl. Bylo to šílené, neuvěřitelné a nemožné. Přece mě *viděl* a já z toho nakonec vyšel bez následků. Nemohl jsem tomu uvěřit,

ale pomalu a postupně, když jsem zaparkoval před svým domem a jen tak chvíli seděl, vrátila se mi z dlouhé dovolené na ostrově Adrenalin opět schopnost logicky myslet, a tak jsem se tam skláněl nad volantem a opět používal sladký zdravý rozum.

No dobrá, někdo mě viděl *in flagrante iugulo* a měl jsem všechny důvody očekávat, že budu vzápětí dopaden a uvězněn. To se však nestalo a nyní jsem doma, zbavil jsem se důkazů a nic mě už nespojovalo se šťastnými hrůzami v opuštěném domě. Někdo skutečně na okamžik něco zahlédl, dobrá. Ale byla tam tma – nejspíš příliš velká, než aby rozeznal můj obličej, zvláště při jediném krátkém a zděšeném pohledu, když jsem byl ještě napůl odvrácený. Rozhodně nedokáže spojit temnou postavu svírající nůž se skutečnou osobou, ať živou, či mrtvou. Poznávací značka Valentinova auta ho dovede jen k Valentinovi a já si byl skálopevně jistý, že ten už na žádné otázky neodpoví, tedy pokud někoho nenapadne použít spiritistickou tabulku.

A i kdyby nastal neuvěřitelně nepravděpodobný případ, že by mě poznal a obvinil by mě, nenašly by se žádné důkazy a jsem přece bezúhonný občan a člen bezpečnostních složek, který by využil své dobré pověsti a smetl takové absurdní nactiutrhaní. Nikdo se zdravým rozumem by neuvěřil, že bych mohl spáchat něco takového – pochopitelně kromě mé osobní nemesis, seržanta Doakese, a ani ten na mě nemá nic kromě podezření, za které nepokročil ani o píd' už tak dlouho, až je to svým způsobem uklidňující.

Takže co zbývá? Kromě nezřetelně tmavého a částečného záblesku mých rysů, co by mohl někdo vidět, aby mi zabránil zůstat na svobodě?

Převody a páčky mého výkonného mozku zacvakaly, otočily se a vyplivly odpověď: naprosto nic.

Nemohl jsem být nijak spojen s čímkoli, co někdo vyděšený v šeru zahlédl v opuštěném domě. Tak zněl nevyhnutelný závěr čisté deduktivní logiky a jinak znít nemohl. Byl jsem zase doma, volný, a tak to skoro určitě i zůstane. Zhluboka jsem si oddechl, otřel si dlaně o kalhoty a vešel dovnitř.

Vládlo tam ticho, jak jinak, protože bylo hodně pozdě. Chodbou se ke mně neslo tiché pochrupávání Rity, nahlédl jsem ke Codymu

a Astor; spali bez hnutí ponořeni do dětských divošských snů. Šel jsem dál chodbou do naší ložnice, kde ležela pevně spící Rita a Lily Anne se kroutila v kolébce – nádherná a neuvěřitelná Lily Anne, roční středobod mého nového života. Stál jsem tam, díval se na ni a jako vždy žasl nad hebkou dokonalostí její tvářičky a miniaturní krásou droboučkových prstíků. Lily Anne, počátek všeho dobrého v Dexterovi, verzi 2.

A dnešní noci jsem tohle vše dal v sázku. Byl jsem hloupý, zbrkle nezodpovědný a téměř jsem za to zaplatil – zatčení, uvěznění, nikdy už nemoci pochovat Lily Anne v náruči, nikdy ji nedržet za ruku, až bude zkoušet první krůčky – a pochopitelně už nikdy víc si nenajít zasloužilého přítele, jako byl Valentine, a odvést si ho na temné hřiště. Bylo to příliš riskantní. Měl bych si jít lehnout a chovat se nanejvýš způsobně, dokud si nebudu naprosto jistý, že jsem v bezpečí. Někdo mě *viděl*; pocuchal jsem té staré děvce Spravedlnosti sukni a nehodlal jsem to opakovat. Musím nechat dobrodružství démonického Dextera stranou a dovolit přestrojení za tatku Dexe, aby se stalo mým skutečným Já. Tentokrát už půjde o permanentní přerušení; vážně musím podstupovat tak děsivá rizika, jen abych páchal ty děsivě nádherné věci? Zaslechl jsem tiché a přesycené uchechtnutí Temného společníka ukládajícího se k odpočinku. *Ano, mussisíšš*, zasyčel s ospalým uspokojením.

Ale zatím ještě ne, dnes v noci to stačí, musí to stačit – někdo mě viděl. Lehl jsem si do postele a zavřel oči, smyslné obavy z dopadení se mi však opět vloudily do mysli. Zaútočil jsem na ně, vymetl je koštětem logiky; jsem v naprostém bezpečí. Nejde mě identifikovat a nikde jsem nenechal žádný důkaz, který by se dal objevit, a rozum trval na tom, že jsem vyvázl. Všechno je v pořádku – a dokonce i když jsem tomu tak úplně nevěřil, nakonec jsem upadl do úzkostného bezesného spánku.

V práci se příštího dne nestalo nic, co by nějak naznačilo, že bych se měl něčeho bát. Na policejním okrsku Miami-Dade vládl ve forenzní laboratoři klid, když jsem tam dojel, a využil jsem všeobecného ranního stuporu a nažhavlil svůj počítač. Ostražitá kontrola zápisů ze včerejší noci prozradila, že se neobjevilo žádné zoufalé volání o pomoc kvůli maniakovi s nožem v opuštěném domě. Žádný poplach se nezval,

nikdo mě nehledal, a když se doteď nic nestalo, tak se to už ani nestane. Nikdo mě nepodezírá – prozatím.

Logika jen podpořila oficiální záznam; jsem v naprostém bezpečí. Vlastně mi logika nesčetněkrát našeptávala totéž i během následujících dnů, ale z nějakého důvodu ji můj plazí mozek nebral vážně. Přistihl jsem se, jak shrbený nad prací stále čekám s napjatými rameny, kdy dopadne úder; ten ovšem nepřicházel – *věděl* jsem, že nikdy nepřijde, ale stejně jsem ho čekal. V noci jsem se probouzel a naslouchal, jestli kolem domu neuslyším kradmé kroky speciálního týmu...

Nic se nedělo, noc nenarušily sirény. Žádné bušení na dveře, kvílení sirén, výzvy, abych vyšel ven s rukama vzhůru – vůbec nic. Život si dál supěl po dobře naolejovaných kolejkách a nikdo se nedožadoval Dexterovy hlavy; až to vypadalo, že mě nějaký krutý bůh pokouší, podněcuje mou ostražitost a pošklebuje se mým bezdůvodným obavám. Jako kdyby se celá věc nikdy nestala nebo můj svědek podlehl spontánnímu samovznícení. Nicméně jsem se nedokázal zbavit předtuchy, že se na mě řítí nějaká pohroma.

A tak jsem čekal a nejistota rostla. Práce se stala bolestnou zkouškou mé výdrže a vysedávání doma s rodinou po večerech nudnou nádeničinou, zkrátka z Dexterova života se vytratila veškerá verva a radost.

Když tlak neúnosně naroste, dokonce i sopky vybuchnou, a to jsou z kamene. Já jsem z podstatně měkčí látky, a tak by nemělo být překvapením, že jsem po třech takových dnech čekání vybuchl kvůli maličkosti.

Pracovní den byl bez konkrétního důvodu obzvláště náročný. Hlavní náplní se stal utopenec, ošklivě zahnívající předmět, který býval nejspíš mladým mužem a zjevně se postavil na špatný konec velkorážní pistole, zrovna když vystřelila. Objevil ho párek penzistů z Ohia, náhodou na něj najel pronajatým člunem. Hedvábná košile se zapletla do lodního šroubu a stařík z Akronu utrpěl menší infarkt, když se sklonil nad hladinu, aby ho uvolnil, a spatřil, jak na něj zpod hřídele zírá odulý obličej. Kuky kuk: Vítejte v Miami.

Když se ta historka roznesla mezi policisty a forenzními techniky, zavládlo velké veselí, ale hřejivý odlesk kamarádské kolegiality nepro-

nikl až do Dexterovy hrudi. Šibeniční vtípky, které by za jiných okolností vyvolaly mé nejlepší falešné úsměvy, mi připadaly jako nehty přejíždějící po tabuli a jen zázračným sebeovládáním jsem mlčky přetrpěl devadesát minut hloupého rozjaření, aniž bych někoho z nich na místě podpálil. Ale i ty nejhorší zážitky musí jednou skončit, a protože po tak dlouhé době strávené ve vodě nezůstala nikde na těle krev, nebylo zapotřebí mých speciálních služeb, a tak jsem se konečně mohl vrátit za svůj stůl.

Zbytek pracovního dne jsem strávil rutinním papírováním, pořádáním přeházených složek a pobouřením nad dementními zápisy svých kolegů – copak se už zrušila gramatika? A když konečně nastal čas jít domů, vystřelil jsem ze dveří a s posledním úderem hodin již seděl ve svém autíčku.

Ani nenucená krvelačnost večerní dopravní špičky mě netěšila. Poprvé jsem se přistihl, že také troubím, odpovídám zvednutým prostředníčkem a spolu s ostatními frustrovanými řidiči zuřím při každém zdržení. Vždy mi bylo jasné, že všichni ostatní na světě jsou až bolestně pitomí; dnes mi však opravdu hráli na nervy, a když jsem konečně dojel domů, neměl jsem náladu předstírat, jak jsem šťastný se svou rodinkou. Cody a Astor si užívali nintendo, Rita koupala Lily Anne, všichni hráli další díl své prázdné, nevšímavé a hloupé telenovely, a jak jsem stál mezi dveřmi a sledoval tu obludně nudnou odrhovačku, ve kterou se mi změnil život, ucítil jsem, jak ve mně něco prasklo, a než abych začal demolovat nábytek a rozhánět se kolem sebe pěstmi, popadl jsem ze stolu klíčky a vykradl se zadními dveřmi ven.

Právě zapadalo slunce, ale bylo stále horko a velice vlhko; po třech krocích na dvorku jsem ucítil, jak mi po obličejí stékají první čurky potu. Byly chladné, což znamenalo, že mám rozpálené tváře – žhnuly mi záhadným vztekem, pocitem, který mě téměř nikdy nezachvacoval, a já se zarazil: Co se to děje v Dexterově království? Pochopitelně jsem byl vynervovaný čekáním na nevyhnutelnou apokalypsu, ale proč bych se měl najednou zalykat vztekem a zaměřovat ho na svou rodinu? Ohlupující úzkostné bahno, do kterého jsem zapadal, náhle vybuchlo do hněvu, nové a nebezpečné emoce, a já stále nevěděl proč. Proč cítím

narůstat probublávající zášť kvůli několika málo neškodným příkladům lidské hlouposti?

Přešel jsem skvrnitý zahnědlý trávník na našem dvorku a posadil se k piknikovému stolu; ne z nějakého konkrétního důvodu, ale protože jsem přišel sem, napadlo mě, že bych tu měl také něco *dělat*. Začal jsem a opět rozevřel pěsti, pak jsem nakrčil a znovu vyhladil obličej, nakonec jsem se nadechl horkého a vlhkého vzduchu. Ale nic z toho mě neuklidnilo.

Hloupé, banální, nesmyslné frustrace, základ života, dospěly do bodu, kdy jsem začal odpadávat. Nyní víc než kdy jindy potřebuji zachovat ledový klid a železné sebeovládání; někdo mě *viděl*. A právě teď mi může být na stopě, plížit se po špičkách blíž a blíž a přinášet Dexterovu destrukci a já potřebuji být ve vrcholné logické formě hodné pana Spocka – cokoli méně by mohlo být osudné. A proto musím zjistit, jestli tento nálet vášnivého vzteku je nějaké konečné rozvinutí pečlivě utkané umělecké tapiserie jménem Dexter, anebo jen dočasná trhlina v látce. Dopřál jsem si další horký nádech se zavřenýma očima a poslechl si, jak mi dýmá v plicích.

A jak jsem to udělal, uslyšel jsem za sebou tichý hlásek ujišťující mě, že odpověď existuje a opravdu a skutečně je velice jednoduchá, jen procentokrát, jen kdybych alespoň na chvíli naslouchal hlasu jasného a vzrušeného rozumu. Cítil jsem, jak mi dech v plicích mrzne do modravé ledové mlhy; otevřel jsem oči a ohlédl se za sebe, pak do mezery ve stromě nad sebou, přes sousedův živý plot a také na tmavý horizont, odkud ta hedvábná slova klesala dolů z obrovského žlutooranžového šťastně mumlajícího měsíce, vznášel se nyní nad okrajem světa a klouzal se po obloze jako tlustý spokojený kamarád ze školních prázdnin...

Proč čekat, až tě najde? zeptal se. Proč dřív nenajdeš ty jeho?

A byla to příjemná, svůdná pravda, protože ve dvou prostých věcech skutečně vynikám: v pronásledování kořisti a pak v její likvidaci. Tak proč to neudělat? Proč bych nemohl převzít aktivitu? Skočit rovnýma nohama do databází, sestavit seznam všech starých tmavých hond v oblasti Miami s uvolněným zadním blinkrem a postupně je najít, dokud nenarazím na tu pravou. A pak jednou provždy celou záležitost

uzavřít tím, co Dexter umí nejlépe – čistě, prostě a s potěšením. Pokud nebude žádný svědek, pomine i hrozba a všechny mé problémy se rozplynou jako kostky ledu na letním chodníku.

A jak jsem o tom přemýšlel a znovu se s úlevou nadechoval, ucítil jsem, jak nejasný rudý příval naprosto ustupuje, povolil jsem zaťaté pěsti a brunátnost mi ustoupila z obličeje; ovanul mě pěrově hebký dech měsíce chladným a šťastným svitem a ze stinných zákoutí mé vnitřní pevnosti zaznělo souhlasné a pobaveně povzbudivé hedvábné předení. Jasně mi sdělilo *Ano, jistě. Vážně je to takhle prosté...*

A bylo to tak; stačí pouze strávit nějaký čas u počítače, vyhledat pár jmen a pak vyklouznout do noci s několika nevinnými nástroji – pouhým kotoučem izolepy, dobrým nožem a kusem rybářského vlasce. Najít svůj Stín a pak ho něžně odvést, abychom se spolu podělili o drobné radosti hezkého letního večera. Nic nemůže být přirozenější a léčivější: prostá relaxace, bezstarostná pauzička na uvolnění nesmyslných tenzí a konec nespravedlivé hrozby všemu, co mi je drahé. Dává to dokonalý smysl a v tolika rovinách. Proč mám dovolit, aby něco ohrožovalo můj způsob života, svobodu vyjadřování a provozování vivisekce?

Znovu jsem se nadechl. Pomalu a nakažlivě mě zaplavoval svůdný šepot tohoto jednoduchého řešení, otíral se mi kožíškem o nohy a sliboval naprostou spokojenost. Vzhlédl jsem k obloze; opuchlý měsíc mi věnoval další okouzující uculení, pozvání k tanci zabarvené příslibem nekonečné lítosti, pokud budu natolik hloupý a odmítnu. *Všechno bude dobré*, hustil do mě ve stupňujícím se rytmu a skvělé harmonii durových akordů. *Lepší než dobré – přímo báječné*. A stačí jen, abych byl sám sebou.

Toužil jsem po něčem prostém – a tady to je. Najít a rozřezat – a konec všemu trápení. Podíval jsem se na měsíc, shlížel na mě hrdě, zářil na svého oblíbeného studenta, který konečně vyřešil problém a spatřil jasné světlo.

„Děkuji ti,“ řekl jsem. Neodpověděl, jen na mě ještě jednou šibalsky mrkl. Znovu jsem se nadechl chladného vzduchu, vstal a vrátil se zpět do domu.

KAPITOLA 3

RÁNO JSEM SE PROBUDIL A CÍTIL SE NEJLÉPE ZA POSLEDNÍ DNY. Rozhodnutí podniknout preventivní opatření odplavilo všechnenchtěný vztek, ve kterém jsem se utápěl, a tak jsem vyskočil s úsměvem na rtech a písni v srdci. Pochopitelně nešlo o píseň, kterou bych sdílel s Lily Anne, protože její text byl na ni příliš peprný, ale i tak mě potěšil. A proč také ne? Už nebudu déle jen trpně čekat, až se stane něco zlého; přejdu do akce a *sám* se postarám, aby se to stalo – a co je na tom nejlepší, aby se to stalo někomu jinému. Je to mnohem spravedlivější; mám být přece lovec, ne kořist a přijmout, že tohle je můj způsob života, což znamená být i mnohem spokojenější. Rychle jsem se nasídal a vyrazil do práce dřív s tím, že musím zapracovat na novém výzkumném projektu.

Když jsem dojel do práce, laboratoř byla prázdná; sedl jsem si ke svému počítači a připojil se k databázi motorových vozidel. Cestou jsem v autě vymyslel, jak co nejlépe zvládnout pátrání po tajemné hondě, takže jsem už neztrácel čas hloubáním a váháním. Vyjel jsem si seznam všech sedanů Honda starších osmi let a roztrídil je podle věku majitele a adresy. Byl jsem si celkem jistý, že mému stínu je pod padesát let, tak jsem rychle vyřadil všechny starší. Dále jsem roztrídil auta podle barvy. Mohl jsem jen určit, že vůz byl tmavý; jediný krátký pohled na to, jak uhání pryč, nestačil na přesnější určení. V každém případě stáří, sluneční světlo a slaný miamský vzduch vykonaly na autě své a nejspíš bych nedokázal určit jeho barvu, ani kdybych si kapotu prohlížel pod mikroskopem.

Věděl jsem však, že nebyla světlá, proto jsem z prvního výběru vzal

všechny vozy s tmavou barvou a ostatní smazal. Pak jsem provedl poslední třídění podle adresy a smazal veškeré registrované dál než osm kilometrů od domu, kde mě jeho řidič zahlédl. Vycházel jsem z předpokladu, že svědek bydlí někde poblíž v oblasti jižního Miami; co by jinak dělal tam, a ne třeba v Coral Gables nebo na South Beach? Šlo sice jen o odhad, ale podle mne dobrý, a hned jsem se zbavil dvou třetin položek ze seznamu. Nyní jsem se musel pouze letmo podívat na každý ze zbývajících vozů, a až najdu ten s uvolněným zadním světlem a charakteristickými skvrnami rzi na kapotě, budu mít i svého svědka.

Než se do laboratoře začali trousit mí spolupracovníci, získal jsem seznam čtyřiceti tří starých, tmavě nalakovaných hond registrovaných na necelých padesát vlastníků v cílové oblasti. Bylo to trochu skličující; zjevně jsem zaměstnával sám sebe. Alespoň to však byla moje práce, za mých podmínek a pevně jsem věřil, že ji dokážu udělat rychle a uspokojivě. Zahesloval jsem seznam, pojmenoval ho „Honda“, znělo to dostatečně nevinně, a poslal jsem ho e-mailem sám sobě. Až se vrátím domů, stáhnu si ho do notebooku a mohu se rovnou pustit do díla.

A jako na potvrzení toho, že jsem se konečně vydal správným směrem, pouhé dvě vteřiny poté, co jsem seznam odeslal a na monitoru naskočila oficiální domovská stránka, objevil se Vince Masuoka a nesl bílou papírovou krabici, která mohla ukrývat jen nějaké pečivo. „Přinesl jsem ti hádanku: Co je podstatou okamžiku, přesto však prchavé jako vítr?“

„Vše, co žije, Mistře,“ odpověděl jsem. „Plus to, co obsahuje tato krabice.“

Zářivě se na mě usmál a zvedl víko. „Okus *cannoli*, moudrý učedníku,“ vyzval mě a já ho poslechl.

Během následujících dnů jsem pomalu a opatrně začal po práci kontrolovat jména na seznamu. Nejprve od nejbližších k mému domu, které jsem mohl prověřit pěšky. Řekl jsem Ritě, že se potřebuji dostat do formy, a pustil jsem se do pravidelného joggingu ve stále se rozšiřujících kruzích jako jeden z normálních lidí, kteří si běhají a o okolní svět se pranic nestarají. A popravdě jsem se skutečně začal cítit, jako že se vracím na stezku bezstarostného života. Prosté rozhodnutí převzít iniciativu utišilo mou podrážděnost, uklidnilo nervózní žaludek a vyhladilo naježené obočí; nadšení z lovu navrátilo pružnost mému

kroku a tváři velice zdařilý falešný úsměv. Zapadl jsem zpět do rytmu normálního života.

Pochopitelně, že normální život miamského forenzního nadšence se občas liší od toho, co za *normální* považuje většina lidí. Některé pracovní dny se táhnou a jsou plné mrtvol, občas zabitých překvapivými způsoby. Nikdy nepřestanu žasnout nad nekonečnou vynalézavostí lidské rasy, jak způsobovat smrtelná zranění spolublížním. A když jsem jedné noci téměř dva týdny po svatém Valentýnu stál v dešti během dopravní špičky na kraji dálnice I-95, znovu jsem musel tuto neumdlévající kreativitu obdivovat, protože ještě nikdy předtím jsem neviděl to, co se stalo detektivu Martymu Kleinovi. Svým dětsky nevinným způsobem jsem cítil velké uspokojení nad tím, že Kleinův odchod ze života byl tak nový a výjimečný, protože Dexter dosáhl dna.

Vládla bezměsíčná noc a já stál v dešti v hloučku lidí pomrkávajících před reflektory hustě se valících aut a blikajících majáků zaparkovaných policejních vozů. Byl jsem promočený a hladový, ledová voda mi skapávala z nosu, uší, rukou, stékala mi po krku za límeček zbytečné nylonové větrovky a po zádech až do kalhot a vsakovala do ponožek. Dexter byl velice, opravdu velice mokrý. Ale Dexter musel pracovat, a tak mu nezbývalo, než jen stát, čekat a snášet nekonečné žvanění policistů – policistů, kteří měli nekonečně času na opakování těch samých bezvýznamných podrobností, protože se prozíravě vybavili jasně žlutými pláštěnkami. Dexter však není skutečný policista. Dexter je forenzní technik a forenzní technici nefasují jasně žluté pláštěnky. Musí si vystačit s tím, co najdou v kufru svého auta – v mém případě s lehkou nylonovou bundou, která mě neochrání ani před mrholením, natožpak před tropickou průtrží.

A tak jsem postával v dešti, nasakoval studenou vodou jako pololidská houba, zatímco strážník Mrzout znovu vyprávěl strážníku Tupounovi, jak hlídkový vůz sjel ze silnice na chodník a prošel všemi standardními procedurami, což opakoval nahlas stále dokola, jako by to četl z příručky.

A ještě horší než nuda, horší než chlad šířící se mu kostmi až do nejzazších hlubin bylo, že Dexter musel stát v kapající promočené mizérii

a udržovat výraz šokované účasti. Taková grimasa se mi nikdy nenasazovala snadno a dnes v noci jsem na ni vážně neměl sílu, když jsem trčel v bezmezném bídě. Každé dvě minuty jsem se přistihl, že mi maska spadla z tváře a vystřídal ji mnohem přirozenější výraz podrážděné netrpělivosti totálně promočeného člověka. Ale bojoval jsem s tím a pokaždé jsem znovu upravil rysy do předepsané podoby a dál zevloval v temném, mokřím a nekonečném večeru. Protože přes pochmurnou náladu jsem potřeboval působit správně. Nezevlujeme tu přece na nějakého odporného drobného drogového dealera, který jen dostal, co si zasloužil. Ani to není bezhlavá žena přistížená při nevěře temperamentním manželem. Tělo ve Fordu Crown Vic patřilo jednomu z nás, příslušníku bratrského řádu miamských policistů. Přinejmenším to tak vypadalo podle toho, co jsme usoudili z náhodných pohledů okny dovnitř na beztvary žok na sedadle.

Beztvarý ne proto, že skrz okna není dobře vidět – bohužel je –, ani proto, že se dotýčný stočil do klubíčka a pustil se do poutavé knížky – nic takového. Tělo bylo beztvaré, protože ho očividně někdo z kdysi lidské podoby doslova vytloukl, pomalu, pečlivě, opatrně a kousek po kousku ho rozmaširoval na fašírku rozdrčených kostí a naklepaného masa, která už ani vzdáleně nepřipomínala nic, co by se dalo nazvat lidskou bytostí, natož policistou odpřísáhnuvším chránit zákon.

Provést něco takového je pochopitelně hrozné, a dokonce ještě horší je spáchat to na policistovi, ochránci pořádku, muži s odznakem a pistolí, jehož jediným smyslem života je zabraňovat, aby někdo právě takové věci prováděl někomu jinému. Takto zmasakrovat policajta, pomalu a záměrně, je obzvlášť odporný útok na naši dobře organizovanou společnost a smrtelná urážka všech ostatních cihel v tenké modré zdi. A my všichni cítíme vztek – anebo alespoň ukazujeme jeho víceméně úspěšnou nápodobu. Protože tento druh smrti ještě nikdo z nás předtím neviděl, i když si nedokážu představit, kdo nebo co mohl či mohlo něco takového spáchat.

Někdo nebo něco vynaložil či vynaložilo ohromné množství času a energie, aby z detektiva Martyho Kleina vznikla velká hrouda kaše – a co je ještě horší a nade vše pobuřující, stalo se to na konci dlouhého

pracovního dne, kdy už na stole čekala večere. Pro zvíře, které udělá něco takového, neexistuje dost přísný trest a já upřímně doufal, že bude spravedlnosti učiněno zadost – hned po večeři a dezertu nad šálkem silné kávy. Možná ještě s koláčkem nebo dvěma.

Ale tohle není dobré; v žaludku kručí, Dexter polyká sliny, myslí na vytríbené slasti Ritiny kuchyně, které ho očekávají doma, a proto nedrží obličejové svaly v požadovaném nastavení. Někdo by si toho mohl všimnout a zajímat se, proč nad děsivě rozbitým tělem detektiva Kleina někdo sliní, a tak s maximálním úsilím své ocelové vůle znovu zformuji obličej, čekám a zasmušile se škaredím na louži rozlévající se kolem mých promočených bot.

„Ježíši,“ vyjekl Vince Masuoka, který se náhle materializoval vedle mě a natáhl krk, aby viděl přes žluté pláštěnky do auta. Měl na sobě pončo z armádních zásob, vypadal suchý a spokojený, až jsem ho zatoužil nakopnout, ještě než vůbec promluvil. „To je k neuvěření.“

„Jsi hodně blízko,“ souhlasil jsem a divil se svému železnému sebeovládání, které mi zabránilo napadnout ho kvůli tomu kňourání.

„To nám ještě chybělo,“ zasténal Vince. „Maniak s perlíkem a pifkou na policajty. Ježíši.“

Osobně bych Ježíše do naší diskuse nezatahoval, ale přirozeně jsem si myslel totéž, když jsem tam stál a proměňoval se v kousek floridské bažiny. I když někoho sem tam umlátíli k smrti, nikdy předtím jsem neviděl takovou zuřivost, pečlivost a maniakální soustředění. Ve všech miamských záznamech o boji se zločinem toto bylo jedinečné, nesrovnatelné, zbrusu nové a nikdy předtím neviděné – až do dnešního večera, kdy se uprostřed dopravní špičky objevilo auto detektiva Kleina na krajnici dálnice I-95. Nechápal jsem však, proč bych měl Vince pobízet, aby pronášel další nejapné a banální poznámky. Veškerou inteligentní konverzaci ze mne vyplavil neustálý příval deště proudící mi chatrnou bundou pod oblečení, takže jsem se jen podíval na Vince a pak se znovu soustředil na udržování slavnostně vážné tváře: naježdit obočí, koutky úst ohnout dolů –

U hlídkových vozů zaparkovaných u krajnice zastavil další a vystoupila Debora. Anebo abychom dostáli formalitám, seržantka Debora

Morganová, má sestra a nyní i hlavní vyšetřovatelka tohoto nového a děsivého případu. Uniformovaní policisté po ní střelili pohledem; jeden z nich měl dlouhé vedení a šťouchl do druhého, uhnuli stranou, jak se hnala kolem nich, aby se podívala do auta. Při chůzi se soukala do žluté pláštěnky, což nás nijak nesblížilo, koneckonců však je moje sestra, tak jsem jí jen kývl, jak mě mýjela, a ona kývla na mě. Úvodní slovo pečlivě zvolila, odhalilo nejen, že tu velí, ale také její skutečné a niterné Já. „Kurva,“ pronesla.

Debora se odvrátila od spouště v autě a pohlédla na mě. „Už něco máte?“ zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou, takže se mi za krk snesl menší vodopád. „Čekáme tu na tebe,“ ohlásil jsem. „V dešti.“

„Musela jsem sehnat hlídání,“ řekla a potřásla hlavou. „Měl bys mít pončo nebo něco podobného.“

„A sakra, že mě to nenapadlo,“ prohodil jsem vlídně a Deb se otočila zpět a zazírala na zbytky Martyho Kleina.

„Kdo ho našel?“ zeptala se a dál upřeně hleděla dovnitř Crown Viku. Jeden ze strážníků, tlustý Afroameričan s knírkem doktora Fu Manču, si odkašlal a předstoupil dopředu. „Já,“ ohlásil.

Debora na něj pohlédla. „Cochrane, že?“

Přikývl. „Správně.“

„Tak povídejte,“ vyzvala ho.

„Byl jsem na rutinní hlídce,“ spustil Cochrane. „Všiml jsem si vozidla na tomhle místě, stálo zjevně opuštěné na krajnici dálnice Devadesát pět, a poznal jsem, že jde o služební vozidlo, tak jsem zastavil vedle něj a zavolal dispečink. Potvrdili mi, že jde skutečně o policejní vozidlo patřící detektivu Martinu Kleinovi, tak jsem vystoupil a přiblížil se k vozidlu detektiva Kleina.“ Cochrane se na okamžik odmlčel, nejspíš zmatený tím, kolikrát použil slovo „vozidlo“. Ale pak si jen odkašlal a pokračoval v blábolení. „Když jsem dorazil k místu, odkud jsem mohl provést vizuální průzkum vnitřku vozidla detektiva Kleina, tak jsem, ehm –“

Cochrane se zakoktal, jako by si nebyl jistý, jaké slovo se bude dobře vyjímat v hlášení, ale kolega za ním si jen odfrkl a chybějící termín doplnil. „Poblil se,“ oznámil. „Vyklopil celej oběd.“

Cochrane pohlédli na druhého policistu a došlo by na hrubé výrazy, kdyby Debora oběma nepřipomněla jejich povinnosti. „Bylo to tak?“ zeptala se. „Podíval jste se dovnitř, pozvracel se a pak jste zavolal posily?“

„Přišel jsem, viděl jsem, vrhl jsem,“ zamumlal Vince Masuoka za mnou, naštěstí pro jeho zdravotní stav ho Debora neslyšela.

„Přesně tak,“ přikývl Cochrane.

„Nic jiného jste neviděl?“ navázala Deb. „Žádné podezřelé vozidlo, vůbec nic?“

Cochrane zamrkal, zjevně ještě přemáhal nutkání praštit kolegu. „Je dopravní špička,“ odsekl trochu vzdorovitě. „Jak poznám v tomhle blázcinci podezřelé vozidlo?“

„Jestli vám to musím vysvětlovat,“ zpražila ho Deb, „měl byste se dát přeložit k ouřadům.“

Vince to tiše okomentoval „Ta sedla“ a policista vedle Cochranova zachrochl, jako by přemáhal smích.

Cochranovi to však z nějakého důvodu tak směšné nepřišlo a znovu si odkašlal. „Tak hele,“ zabručel. „Projelo tu nejmíň deset tisíc aut a každý zpomalilo, aby se řidič podíval. A navíc prší, tak není nic vidět. Řekněte mi, co mám hledat, a já se do toho pustím, jo?“

Deb si ho s kamennou tváří změřila. „Teď už je pozdě,“ ucedila a otočila se zpět k tatarskému bifteku v Crown Viku. „Dextere,“ zavolala přes rameno.

Myslím, že jsem čekal, kdy to přijde. Sestra pokaždé předpokládá, že mám nějaký mystický vhled do místa činu. Je pevně přesvědčená, že okamžitě po jediném rychlém pohledu na to nadělení budu vědět všechno o úchylných vraždících zrůdách, které ho spáchaly; hlavně proto, že sám jsem taková úchylná vraždící zrůda. Pokaždé když naražila na nějakou nemožně groteskní vraždu, očekávala, že jí dodám jméno, adresu a číslo sociálního pojištění vraha. Dost často jsem to i udělal, veden tichým hlasem Temného společníka a zevrubnou znalostí svého řemesla. Ale tentokrát jsem pro ni nic neměl.

Váhavě jsem dočvachtal k ní. Nesnáším, když svou jedinou sestru musím zklamat, o tomto zločinu jsem jí však neměl co říct. Byl tak